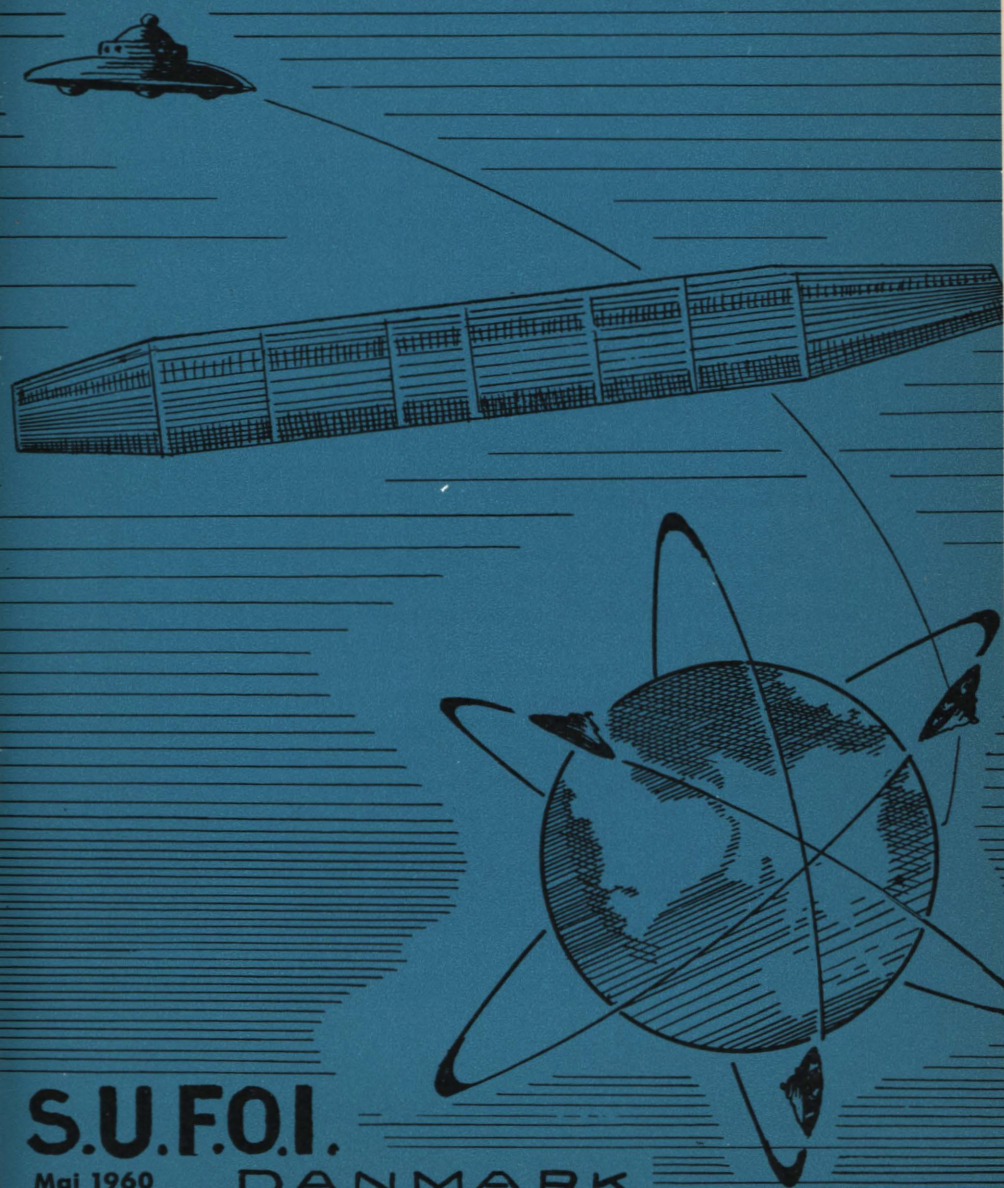


TEKNISK STUDIE HÆFTE

v/ Frank Pedersen



S.U.F.O.I.

Maj 1960

DANMARK

TEKNISK STUDIEHÆFTE

Det er tanken med dette hæfte at give UFO-interesserede et grundlag for videre studier i og forskning af UFO-sagen. I hæftet vil blive behandlet større samlede emner i direkte eller indirekte tilknytning til UFO-arbejdet. De behandlede emner fremsættes på forfatternes ansvar og behøver ikke at være identisk med SUFOIs meninger.

Udgiver: SUFOI (Scandinavian UFO-investigation)

Redaktion og ekspedition: Frank Pedersen (ansvarlig)

L. A. Ringsvej 68, Højbjerg. Telefon Aarhus 7 11 49. Giro 18775.

Abonnement kan tegnes for 3, 6 el. 12. mdr. Pris pr. år 12,00 kr.

— EFTERTRYK IKKE TILLADT —

Uddrag af dr. Wilhelm Martins bog:

UFO's atomkræfter og vor fremtid

Beboelsesmuligheder på vore planeter.

For den største planet i vort solsystem, Jupiter, angives f. eks., at den er luftformig, fordi den efter gravitationsiagttagelserne har en tykkelse på 1,34 overfor en middeltykkelse på 5,52 for Jorden. Hvor forkert den forestilling om en luftformig planet er, ser man af den samtidige opgivelse af, at Jupiters omdrejningshastighed er iagttaget til 10 timer, og at dens overfladetemperatur er beregnet til mellem $\div 100$ og $\div 130$ grader. Ved en så stor rotation måtte en sådan planet være flad som en linse, såfremt den var luftformig. Ved $\div 130$ grader måtte næsten alle stoffer være faste. Man ser altså, hvor virkelighedsfjern den videnskabelige mening er, så længe ingen tager til genmæle. For Jupiters vedkommende kommer hertil, at man i ca. 100 år har iagttaget en rød, lysende plet, hvis udstrækning er større end Jorden. Dette tyder på en stærk vulkansk virksomhed, som er større end på vor Jord. Heraf kan man altså langt snarere slutte, at Jupiter har en ret varm overflade.

Jupiters atmosfære angives at bestå af metan og ammoniak, og dette stemmer også overens med vulkansk virksomhed. En iagttagelse af metan og ammoniak må stamme fra de øverste luftlag, fordi disse

øverste lag først og fremmest er tilgængelige for os. Disse iagttagelser overføres ganske ensidigt på hele planetens atmosfære. De øverste luftlags sammensætning kan ikke betvivles, men må netop findes, hvor der er stærk vulkansk virksomhed. Også fra jordiske vulkanudbrud kendes saltsyre, ammoniak, kulsyre o.s.v. Trænger disse luftarter op i den højere atmosfære, hvad der f. eks. er særdeles velkendt fra Krakatau's udbrud, og hersker der en livlig vulkanvirksomhed, så vil man altid finde disse stoffer i de højeste atmosfæriske lag. En venusboer kunne heraf slutte, at vor jordklode var ubeboet, fordi vor atmosfære ville bestå af luftarter sammensat af metan, ammoniak, saltsyre o.s.v. At udlægge en sådan iagttagelse som en generalisering af hele atmosfæren er altså meget ensidigt og sandsynligvis forkert.

Overfladetemperaturen på Jupiter angives til $\div 130$ grader, og dette må antagelig være en fejlslutning, idet de tidligere iagttagelser af Mars's overflade viste, at planetens overfladetemperatur var målt til $\div 30$ grader C højst $\div 20$ grader C. Da Mars sidste gang var Jorden nærmest, foretoges med nøjagtigere måleapparater en ny måling, der viste, at overfladetemperaturen i mange zoner kom op på omkring $+ 40$ grader C. Erklæringen om muligheden for højere temperaturer i hvert fald omkring planetens æquatorzone, er en indtil nu lidet påagtet kendsgerning. Der er optaget fotografier af Mars med henholdsvis rød- og blåfilter, og forskellen i optagelserne beviser, at Mars's atmosfære i forhold til Jordens er meget stærkere.

Det er en kendsgerning, at mange opfindelser kommer pr. intuition (indre tilskyndelse). Denne intuition eller indre tilskyndelse gælder også for f. eks. digtere, kunstnere og filosoffer. En sådan filosof (eller mystiker) har meddelt om forholdet i kosmos, at luftlaget omkring en planet har temperaturstigende virkning i særdeleshed for de fjernere planeter, idet luftlaget virker som en samlelinse og derved bedre udnytter totalrefleksionen. En stærk atmosfære virker altså som en slags varmfælde og kaster kun lidt stråling tilbage i verdensrummet. Disse intuitionsmeddelelser er kun lidet agtet, fordi de ikke er konstateret ad de sædvanlige veje — nemlig direkte observationer.

Den indiske Yoga beror på indre koncentrationsøvelser. Til disse øvelser kræves imidlertid ubetinget uselvskhed og en meget ren livsførelse. Når disse betingelser kan gennemføres, kommer den „indre tilskyndelse“. Af disse intuitionsberetninger fremgår, at samtlige planeter i vort solsystem er beboet grundet på en stærk atmosfære, som er stærkere, jo længere planeten er fjernet fra solen

For Neptun opgives således, at dens luftlag er 20 gange større end planetens diameter, mens vor atmosfære er ca. 1/100 af jordkuglens diameter. På grund af samlelinsevirksomheden i disse fjerne planeters atmosfære, skulle disse planeters æquatorialzoner have temperaturforhold som i vore tempererede zoner og have et rigt menneskeliv. Et bevis for disse stærkere atmosfærer omkring planeterne er som nævnt Mars. En nøjere iagttagelse af de fjernere planeter kræver bedre astronomiske metoder. I modsætning hertil er planeten Merkur, hvis atmosfære må forventes at være ret tynd. I virkeligheden viser de hidtil foretagne observationer også, at planeten næsten ikke har noget luftlag. Hvis man nu straks heraf slutter, at Merkur er en udtørret planet, der ikke har menneskeliv, så er dette igen en for hurtig slutning. Det er dog mest sandsynligt, at beboerne kun træffes i polarområderne. Merkurs formentlige langsomme rotation ville også sørge for en længere afkøling om natten, og således ville beboelsesmulighederne stige.

Til denne redegørelse kommer endnu en kendsgerning, som er lidt påagtet, når talen er om en materialistisk beskrivelse af kosmos, nemlig at planeterne orden i forhold til deres afstand fra solen følger en forholdsvis simpel matematisk formel. Indsætter man Merkurs afstand fra solen som en konstant, vil de andre planeter glide ind i et slags kvadrat på den øgede afstand fra solen. Planeterne følger afstanden med ca. 99 % sikkerhed et bevis for, at planeterne ikke er nogen tilfældigt udslynget masse fra solen. I så tilfælde måtte ordenen være vilkårlig. Det mærkværdigste er imidlertid, at der mangler en planet i denne matematiske række nemlig mellem Mars og Jupiter. I planetens sted findes tilnærmelsesvis 30.000 brudstykker og 4 mindre himmellegemer. Observation af massen viser tydeligt brudstykker og ikke runde legemer. For længst har man antaget, at disse brudstykker hidrørte fra en tidligere stor, men nu sprængt planet.

En gennem krigerisk handling sprængt planet i vort solsystem.

Den for nogle årtier siden afdøde skuespiller og forfatter Leopold Engel skildrer på grund af indre intuition i en nu udsolgt bog „Mallona“ historien om ødelæggelse af en planet omkring 4000—5000 år f. Kr. som følge af svære krige mellem tilsidst 2 krigsførende partier. Det ene parti havde sluttelig ved hjælp af en kanal ført havvandet ind i den største vulkan på planeten. Det var meningen ved hjælp af vulkanudbruddet at ødelægge det omliggende fjendeland. I dette tilfælde blev virkningen imidlertid katastrofal. Vulkanen, som stod i forbindelse med planetens glødende indre, ud-

viklede så store mængder af vanddamp og andre luftarter under tryk, at det kom til ødelæggelse af selve planeten, hvorved hovedmassen af planeten blev indfanget af solen og de omliggende planeter. 4 planetoider + mange småstykker befinder sig i dag i den ødelagte planets bane. Et uanet antal af de aller mindste stykker ser vi hvert år omkring den 28. august som stjernesud.

En sådan skildring efter indre tilskyndelse eller intuition vinder i sandsynlighed, når man konstaterer de kantede former på asteroiderne, men også, når man ser på forholdene på Jorden, som de er i dag ved den bestående fare for at ødelægge vor planet gennem atomsprængningerne, idet denne mulighed foreligger.

(fortsættes).



UFO - vor tids største gåde

Max Frankel, aktiv flyver (UFO-Nachrichten nr. 21/1958)

General Mac Arthur sagde den 7. oktober 1955 til borgmester Achille Lauro, Neapel, da denne modtoges af generalen på hotel „Waldorf-Astoria“, New York, bl. a.:

„ . . . En ny verdenskrig ville være selvmord. — I betragtning af de fremskridt, som videnskaben har gjort, skulle alle verdens nationer enes om at sikre menneskehedens fortsatte eksistens og danne en fælles front mod angreb fra beboere på andre planeter . . . Fremtidens politik bliver kosmisk eller i hvert fald interplanetarisk.“

I de sidste 10 år har telefonen ca. 50.000 gange ringet i avisredaktionerne, radiohusene, på meteorologiske institutter, på observationer, på militære og civile tjenestesteder over hele verden, og hvert opkald bragte stadig den samme melding: „Jeg har set et UFO“. Hundre tusinder var vidner til disse iagttagelser, og mange af disse bekræftede det skriftligt, under ed, under krydsforhør af efterretningstjenesten, ja, endog efter at de havde været udsat for offentlig latterliggørelse eller havde været under mere eller mindre officiel trusel om faren ved evt. tab af stilling, eksistens eller hjem.

Hundre tusinder narre, som i en stillestående stjerne mente at have set et objekt, der fløj med flere gange lydens hastighed og som skulle være mange meter i diameter?

Hundredtusinder narre, der havde set en ballon og troet, at den var raset over himmelbuen på 30 sek., pludselig gjort holdt, derpå vekslet i farver fra det dybeste røde til det lyseste hvide, udstødt flammer, pludselig rejst sig på højkant for derpå i vanvittig fart at være forsvundet i rummet?

Tusinder af militærpiloter, der for en stor dels vedkommende havde fløjet gennem årtier og længere, havde gennemlevet den 2. verdenskrig og koreakrigen, altså umulige fuskere og fantaster, fordi de pludselig begynder at udkæmpe kvarterlange luftkampe med kuglelyn, skyder på disse, over radioen fortæller om kæmpestore skiver med vinduer, og at det ikke lykkes for dem at følge „kuglelynene“ i deres overlegne kurvemanøvreteknik?

Gamle jagerflyvere, der jager efter reflekterende billygters skin mod en skydækket himmel og ser dette skin eksplodere i et vanvittigt lysglimt?

Højstående officerer, som ikke kan se forskel på Venus og en 300 meter stor skive?

Bomberkommandanter, som er grånede i luftkampe, sender over radioen SOS-signaler, hvorefter maskinen med sin besætning sporløst forsvinder, fordi et lysfænomen, som skal være opstået ved ioniseret luft, raser mod maskinen med en fart på 6000 knop (ca. 11.000 km/t.).

Luftkaptajner med mange millioner flyvekilometer bag sig, sætter et trafikfly's og dets passageres sikkerhed på spil, fordi de brat kaster maskinen til side for at „vige bort fra en plet for øjnene“?

Skibsførere, som anser refleksfænomener lige over havoverfladen for at være et drejende hjul?

Astronomer, som anser „spindelvæv“ for at være kæmpestore, cigarformede rumskibe?

Departementchefer, som betegner et meteor, der fløj ved siden af deres fly i flere minutter, som en gigantisk, glødende cylinder med vinduer med lys?

Radarspecialister, som udlægger „et eller andet“ på skærmen for 300 UFO's og alarmerer en hel flåde, som måler „skyernes“ nøjagtige hastighed til 72.000 km/t, som ikke kan skelne en uorden i anlægget fra en genstand, der er flere gange større end en B-29 bombemaskine trods årelang erfaring og specialuddannelse, som tror, at „uordenen“ har holdt sig i 5 timer over en verdenslufthavn og fløjet alle ankomne og afgående fly i møde, forfulgt disse og kredset omkring dem?

Luftvåbenkommandostillinger, som ugelangt har sat deres lands hele radar-varslingsnet i højeste alarmberedskab på grund af et „par børneluftballoner“?

Politi, borgmestre, lærere, journalister og soldater beskriver overensstemmende: Lydløst flyvende skiver mellem 10 — 30 meter i diameter og gennemsnitlig 5 meter i højden, men dette er et foster i deres fantasi?

Fotografer, der på sydpolen laver de samme forfalskninger som deres kolleger i Texas, Yokohama, Nordafrika, Danmark, Scotland, Mexico og Berlin ved at fotografere modeller, der millimeter for millimeter stemmer overens med de andres modeller?

Dumbet, hysteri, løgn, uduelighed og vanvid synes at have angrebet en stor del af menneskeheden, særligt sådanne, der skal overvåge sikkerheden i verden, og om hvem vi tror, at de på grund af deres dygtighed, deres uddannelse og deres stilling i særlig grad skulle have begge fødder på jorden, øjnene åbne og være ved deres fulde fem?

Trafikpiloter sover halvvejs ved styrepinden og ser spøgelse.

Jagerpiloter drikker sig sanseløse i alkohol.

Radarobservatorer er tossede og en hel række højt betalte mennesker hører hjemme på en galeanstalt.

Et i sandhed opløftende resultat af vor civilisation, et spejlbillede af vort århundrede, som end ikke en Picasso kunne have malet i mere sindssvage farver. Det må dog være således, fordi „Alt er vås, fantasteri, dårlige vittigheder, sensationslyst, religiøst vanvid, ganske enkelt ikke sandhed“ erklærer Pentagon og efterretningstjenesten i de knappe officielle kundgørelser, som offentligheden nu og da tvang dem til at fremkomme med. De fleste store verdensblade skrev i en ironisk tone, når de mente at turde tillade sig at berette herom, at nu havde atter et par tusinde åndssvage individer drejet halsen af led for at observere noget, som de i deres syge hjerter mente at have set svævende over deres by i lang tid.

Hvor er vi landet? Vore vogtere af den offentlige orden råber om sindssygeanstalter, militære kommandoposter ligger under for halucinationer, sikkerheden for at pludselig angreb er en farce, fordi de, som er ansvarlige for denne sikkerhed, sover, drømmer og jager fantomer. Milliarder i hele verden er smidt ud af vinduet til uddannelse af piloter og radarobservatorer, blot fordi disse herrer ikke behersker den simpleste ABC i deres erhverv.

GUD SKE LOV! Tingene ligger lidt anderledes. Vi kan roligt overlade trafikflyene til vore piloter. Vi kan håbe, at radarnettet rettidigt opdager et angreb, og at vore jagere vil være i stand til at opfange et sådant angreb fra en jordisk fjende. De samme steder, som i går opfattede UFO's som et foster af massepsykose, finder vi under indtryk af begivenhederne også andre troværdige toner: Den 26. januar 1953 erklærede USA-forsvarsministeriet i en skrivelse:

„ Flyvevåbenet og dets undersøgelsesbureau „Projekt Blue-book“ er bekendt med major Keyhoe's konklusion om, at de „flyvende tallerkener“ er fra en anden planet. Flyvevåbenet har aldrig benægtet, at denne mulighed foreligger. Nogle af vort personel tror, at der måske er nogle mærkelige fænomener, som er os fuldstændig ukendte, men hvis de tilsyneladende styrede manøvrer, som mange kompetente iagttagere beretter om, er rigtige, så er den interplanetariske forklaring den eneste, der er tilbage“. (Fra Keyhoe's bog: Flyvende tallerkener fra verdensrummet. Smudsomslagets bagside).

Der har næppe i de sidste årtier været en begivenhed, som i den grad har udløst latter og opmærksomhed, frygt og håb, fjentlighed og tiltro, end UFO'ernes tilsynekomst. Fra de højeste regeringsdepartementer høres snart „Ja“ snart „Nej“, hvilket er et eklatant bevis og eksempel på en regerings rådvildhed, så meget mere som både Pentagon og det amerikanske luftvåben, ATIC, (Air Technical Intelligence Center) forsøger at slå observationerne af UFO's hen som det glade vanvid eller blot siger så meget herom, at man kan undgå den så frygtede panik blandt civilbefolkningen. (Åbenbart den væsentligste grund til hele dette hemmelighedskræmmeri, som Keyhoe så træffende beskriver i sin tredje bog Flying Saucers Conspiracy“).

— — —

Den 7. september 1949 sagde en officiel erklæring fra USA-forsvarsministeriet, at alle beretninger om observationer af de såkaldte „flyvende tallerkener“ havde vist sig at være fuldstændig uden hold i virkeligheden, og at man ikke mere lægger vægt på sådanne indberetninger“.

Den 14. maj 1952 bekendtgjorde Pentagon, at beretninger fra Lubbock (Texas), der indtil nu havde været omtalt som det glade vanvid (3 professorer fra den tekniske højskole, Oberg, Brucker og Robinson havde den 25. august 1951 set 2 formationer hver på 30 UFO's. Professor Brucker så senere 13 sådanne formationer), „var en sikker og uangribelig UFO-observation, hvilket var blevet fastslået efter en nøjere undersøgelse“.

Samtidig frigav luftfartsministeriet til offentliggørelse yderligere syv observationer og den 16. maj 1952 opfordrede Pentagon „folk i alle lande i hele verden til at medarbejde“.

Den 27. juli 1952 erklærede US-Air Force's overkommando, at jetjagere flere gange havde været indsat til forfølgelse af UFO's over Washington. På radarskærmen havde man kunnet følge, hvorledes jetjagere havde kunnet nærme sig UFO'erne indtil en afstand af 12 miles.

E. Slej.



En analyse af dr. Leon Davidson, New York, over den officielle UFO-forskning

I over 12 år har det amerikanske luftvåben nu haft en undersøgelseskommission for „uidentificerede flyvende objekter“. I disse 12 år har der stadig været udgivet pressemeddelelser og specialberetninger, der dog alle har bortforklaret, at UFO's var af interplanetarisk herkomst.

Mens der i de første år var tusinder af observationer, er det registrerede antal stadig gået ned. Denne kendsgerning tyder på, at luftvåbnet har interesse i en gang for alle at få al tale om UFO's til at forstumme.

Ifølge beretninger fra private forskningsgrupper i USA er tallet på observationer færre end i 1952, men dog væsentlig højere end angivet.

I den sidste beretning fra ATIC har man kun modtaget 143 indberetninger og heraf kun anerkendt 3. Det er imidlertid mærkeligt, at man i den samme beretning skriver:

„Da luftvåbnet har det fulde ansvar for forsvaret af luftrummet over USA, er man stadig interesseret i at modtage beretninger om usædvanlige observationer herunder også sådanne, som man kan karakterisere som „uidentificerede flyvende objekter“. Kvalificerede videnskabsmænd vil også fremtidigt analysere indgående beretninger“.

I beretningen, som fremkom i 1955, omfattes året 1952. Et ud-

drag af denne beretning, som i original kun stilles til rådighed for statens forskningscentraler og biblioteker, findes i et lille hefte udgivet af. dr. Leon Davidson, New York.

Selvfølgelig kan man i nogle tilfælde ikke billige formen for undersøgelserne og særligt ikke slutresultaterne af disse undersøgelser, men materialet er dog interessant.

Indberetningerne er omhyggeligt registrerede og alle ordnede på en sådan måde, at kortene kan anvendes efter hulkortsystemet. Udnyttet er 4834 indberetninger, som alle er analyseret. Heraf lå hovedparten nemlig 3201 i tiden før 1953 — altså for året 1952 — det „gyldne år“ i UFO-forskningen. 425 beretninger var fra året 1953 og 429 fra 1954. Ved undersøgelsen, der var anlagt efter hårde linier, kom der f. eks. for 1953-54 kun 9 % i rubrikken „ubekendt“. I beretningen for 1955 kom kun 3 % i denne rubrik. Alle andre meldinger rubriceredes under balloner, fly, astronomiske iagttagelser o.s.v. En betragtelig del kom ind i „gummi-rubrikken“, der består af „ikke tilstrækkelig informationer“. Her må anføres, at man sikkert med en smule god vilje kunne have fået en analyse fra disse indberetninger. Der var i offentliggørelsen for få oplysninger, så man kunne ikke efterprøve dem.

Det er for en amerikansk UFO-gruppe i et enkelt tilfælde lykkedes at efterprøve en af ATIC's rapporter kaldet „Fitzgerald Report“. Det viste sig, at regeringsrepræsentanten havde arbejdet meget overfladisk, senere gjort sig skyldig i fejltagelser og forfalsket vidnets udsagn. UFO-gruppen kom til det resultat, at det drejede sig om en ægte UFO-observation. ATIC kom til dette resultat: Gen-spejling af et diesellokomotivs lyskaster. Det er ret væsentlig at gøre opmærksom på dette tilfælde, fordi det beviser, at ATIC's analyser ikke er hævet over enhver tvivl.

Af 2554 observationer var kun 322 bekræftet af flere vidner. Resten var kun observeret af én person.

I tidsrummet juli-september 1951 var procentsatsen langt over de tidligere opgivne 9 % for anerkendte „uidentificerede flyvende objekter“. I dette tidsrum er denne procentsats 45.

Ved denne hårdt anlagte linie er andre resultater ikke forbavsende.

I opstillingen er observationstiden fastlagt. Korttids-observationer bliver yderst sjældent anerkendt som ægte UFO-iagttagelser. Af denne mening er ikke blot statens undersøgelseskommision, men også mange private grupper stiller sig af indlysende grunde skeptisk overfor disse „sekundobservationer“. Ved en observationstid på fra 1 til 5 minutter (16,7 % af samtlige observationer) bliver således 30 % anerkendt. I omtrent samme højde ligger observationer

fra 6 til 30 minutter, der udgør omtrent 17,1 % af samtlige indberetninger. Også ved længere observationstider stiger tallet for anerkendte objekter naturligt, da det her drejer sig om en observation af astronomisk karakter.

Også m. h. t. den ydre form af objektet findes en forskel mellem tallet på „jordiske“ observationer og anerkendelse af „uidentificerede flyvende objekter“. Således er kun en lille del — 8 % — anerkendt, når objektet viser sig som et lysende objekt, mens objekter, der beskrives som elliptiske eller skiveformede og med metallisk lysende glans næsten opnår 20 % anerkendelse som „uidentificerede flyvende objekter“.

En væsentlig rolle spiller hastigheden — skønnet eller beregnet. Den højeste procentsats opnår indberettede observationer, der taler om hastigheder fra 400 miles/t (640 km/t). Her er tallet omkring 35 % af indberettede observationer.

M. h. t. tidspunktet på dagen og solens stilling er der ingen afvigelser i forholdet til samtlige indberetninger. Højdepunktet er at finde om aftenen kort efter solnedgang til kort før midnat. Henad morgenstunden findes en tilbagegang i observationer i forhold til den øvrige del af dagen. Solens stilling har ingen mærkbar indflydelse på antallet af observationer.

ATIC forsøger at vise sin gode vilje med at inddele indsendte skitser over „uidentificerede flyvende objekter“ i 4 former, nemlig:

1. Propel-formen.
2. Fly-formen.
3. Cigar-formen.
4. Ellipse- eller skiveformen.

Naturligvis går man ikke for vidt med denne gode vilje. Nogle sider længere fremme finder man flg.: „Vi kan ikke med sikkerhed sige, at „flyvende tallerkener“ ikke eksisterer“, men herefter bliver alle grunde anført mod deres eksistens og sluttelig har man opnået at give læseren det indtryk, „at der ikke kan findes UFO's“.

Allerede nu siger offentligheden, at disse erklæringer fra ATIC ikke kan holde stik.

E. Slej.

NICAP - meddelelse

Senator Kenneth B. Keating har på sin forespørgsel vedr. de i juli måned 1952 over Washington sigtede ukendte flyvende objek-

ter modtaget svar fra US-Air Force gennem generalmajor W. P. Fischer, juridisk forbindelsesofficer.

„Rapporterne fra ATIC fastslår, at pletterne på radarskærmen skyldtes temperaturversioner“.

I virkeligheden var denne teori uholdbar, da der kræves mindst 10 grader difference og 1 — 2 var til stede. De tjenestgørende radarfolk skulle uden videre kunne skelne mellem inversionspletter og solide genstande, der endog var fjernstyret ad intelligent vej. Skulle en radarmand ikke kunne se dette, hvorledes skulle han så kunne bringe et fly sikkert ned på jorden?

Radarfolkene fastholdt deres påstand og stadig citeres Fournet, Ruppelt, Halden, Barnes, (chefradarmand) og andre eksperter, som bevis på UFO-realiteten. Disse udtalelser kom US-Air Force meget ubekvemt. En kendt avismand, Bulkley Griffin, fik følgende svar på en forespørgsel til Air Force: „En række ikke-identificerede objekter sås på skærmen. Nøje visuelle undersøgelser af himlen i det pågældende område røbede intet usædvanligt“. Griffin kendte dog de foreliggende fakta og blottede Air Force offentligt ved at udtale: „At være dårligt informeret er slemt, men at vildlede folket er værre“.

NICAP vendte sig mod forsøg på — fra en lille højtstående gruppe — at afgøre, hvad det amerikanske folk måtte vide eller ikke vide. Det er udemokratisk — og det er farligt.

Muligt erindrer man tilfældet, hvor 4 UFO's fulgte et tog — Monon Railways — over 40 miles. På begæring af Washington blev det togpersonalet forbudt at omtale denne sag.

Endnu et bevis på, at man fra visse sider er fast besluttet på at forhindre autentiske beretninger i at nå ud til befolkningen.

I Washington forlyder det rygtevis, at man har opgivet at sende en raket til Venus, fordi muligheden for beboelse på denne planet ikke kan udelukkes, og at det muligt kan være derfra, UFO'erne kommer. Den pludselige opdukken af en satellit fra jorden kunne derfor på Venus blive opfattet som en fjendtlig holdning. Der findes dog ingen bekræftelse på dette rygte, og det er muligt helt ubegrundet. Der gives ingen fornuftig forklaring på, hvorfor man har ladet planen om en Venus-raket falde.

Den 17. februar 1959 opsendtes en „Vanguard“-satellit. Iflg. AKRON — Canton satellite Tracking Group blev satellitten fulgt af et ukendt flyvende objekt. Bæreraketten kunne det ikke være, fordi den allerede før var iagttaget.

E. Slei.